

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobkyně: T. P., narozená XX
XX

zastoupená JUDr. Tomášem Průšou, advokátem
sídlem Puškinovo náměstí 681/3, Bubeneč, 160 00 Praha

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2024, č. j. KUUK/123692/2024/Kub,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2024, č. j. KUUK/123692/2024/ Kub, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „Městský úřad“ či „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 5. 2024, č. j. MULTM/0038494/24/DOPPR/PZe, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „z. s. p.“), kterého se dopustila z nedbalosti tím, že dne 21. 12. 2023 ve 13:02 hodin na bezejmenné místní komunikaci v Litoměřicích, vedoucí z ulice Žitenická směrem k Nemocnici Litoměřice, o.z., zastavila motorové vozidlo tov. zn. Volkswagen Touran, reg. zn. X, a stála v působnosti dopravní značky B28 (zákaz zastavení), čímž porušila ustanovení § 4 písm. c) z. s. p; a za tento přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, dále jí byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně současně požadovala přiznání náhrady nákladů řízení vůči žalovanému v celkové výši 9 800 Kč, sestávající se z nákladů právního zastoupení (mimosmluvní odměny za dva úkony právní služby včetně tzv. režijního paušálu podle advokátního tarifu) a ze zaplaceného soudního poplatku za podanou žalobu.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že napadeným rozhodnutím byla přímo zkrácena na svých právech, protože tímto rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byla uznána vinnou ze spáchání přestupku a byla jí uložena pokuta a povinnost k náhradě nákladů řízení. Žalobkyně má za to, že rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně jsou nezákonná a způsobují jí majetkovou újmu.
3. Dále žalobkyně namítala, že správní orgán byl povinen vycházet při hodnocení jednání žalobkyně mimo jiné i ze žalobkyní poskytnutých důkazů a jejích tvrzení; a tato svá tvrzení v podané žalobě zopakovala.
4. Dále žalobkyně uvedla, že její jednání postrádá znaky protiprávního jednání popsaného jako přestupek, když žalobkyně jednala v krajní nouzi, neboť svým jednáním odvracela nebezpečí újmy hrozící opatrovanci žalobkyně K. Š. (dále jen „opatrovanec“), kterého přepravovala ve vozidle a brala s sebou na návštěvu. Žalobkyně vyjádřila své přesvědčení, že byly splněny podmínky k posouzení jednání žalobkyně jako jednání v krajní nouzi ve smyslu § 24 odst. 1 zákona 250/2016 Sb. zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobkyně namítla, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně k této skutečnosti nepřihlíděly, ačkoli žalobkyně podala vyjádření a předložila důkazy nasvědčující jednání v krajní nouzi. V souvislosti s tím žalobkyně dále namítala, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně nepostupovali v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), když nepřihlíželi ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, vč. toho, co uvedla žalobkyně. Žalobkyně v tom spatřovala porušení zásady oficiality a zásady *in dubio pro reo*.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Konstatoval, že v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a že jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci. K námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že žalobkyně v podané žalobě v podstatě pouze rekapitulovala průběh správního řízení a svá tvrzení v průběhu správního řízení, opětovně se odvolávala na zdravotní stav přepravované osoby. Žalovaný k tvrzení žalobkyně ohledně zdravotního stavu opatrovance uvedl, že žalobkyně si tohoto stavu měla být vědoma a přizpůsobit mu své chování, neboť k přepravě tělesně postižených osob ve zdravotnickém zařízení je možné si bezplatně zapůjčit invalidní vozík, čehož žalobkyně nevyužila.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. K námitce žalobkyně, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně nepřihlédli k možnosti naplnění podmínek krajní nouze, žalovaný uvedl, že vycházel ze zjištěných a doložených podkladů, důkazů a výpovědi samotné žalobkyně, ze kterých nebylo nikterak zřejmé, že by ze strany žalobkyně došlo k naplnění ustanovení § 28 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), jelikož žalobkyní uváděné nebezpečí bylo možné za daných okolností odvrátit jinak.
7. K výši a druhu uložené sankce za daný přestupek žalovaný uvedl, že využil možnosti uložit žalobkyni mírnější sankci dle zákona o přestupcích ve znění účinném do 31. 12. 2023.

Replika žalobkyně

8. Žalobkyně v podané replice uvedla, že zastavení vozidla v místě označeném dopravní značkou zákazu zastavení skutečně nebylo z důvodu, který by bezprostředně spočíval ve zdravotním stavu opatrovance, ale nesouhlasí s tím, že by jednání žalobkyně nemělo mít charakter jednání v krajní nouzi. Zopakovala, že opatrovanec byl dezorientovaný a žalobkyně, která o něj pečovala, jej nemohla nechat o samotě, tak jej vzala na návštěvu svého hospitalizovaného otce s sebou. K tomu uvedla, že dokládala zdravotní dokumentaci opatrovance prokazující jeho nepříznivý zdravotní stav. Dále uvedla, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že mohla k převozu opatrovance použít invalidní vozík, protože parkoviště bylo příliš vzdáleno od vstupu do nemocnice a žalobkyně není natolik fyzicky zdatná, aby jej tlačila tak velkou vzdálenost. Žalobkyni se krátké zastavení za účelem nastoupení a vystoupení v tu chvíli jevilo jako méně nebezpečnou a jedinou vhodnou volbou. Zopakovala, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně dostatečně nepřihlédli ke zdravotnímu stavu pana Š.

Jednání před soudem

9. Při jednání soudu konaném dne 22. 7. 2025 žalobkyně setrvala na žalobě, zdůraznila její nosné argumenty a trvala na tom, že předmětné jednání naplňuje znaky krajní nouze.
10. Pověřený zaměstnanec žalovaného při tomtéž jednání odkázal na vyjádření k žalobě s tím, že žalobkyně nejednala v krajní nouzi a navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.
11. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobkyní navržený důkaz lékařskou zprávou ošetřující lékařky opatrovance žalobkyně a kopií jeho propouštěcí zprávy Všeobecné fakultní nemocnice v Praze ze dne 5. 12. 2023, jimiž chtěla žalobkyně prokázat závažnost zdravotního stavu opatrovance, a to především proto, že onemocnění a zdravotní stav opatrovance nebyl mezi účastníky řízení sporný a rovněž proto, že zdravotní stav opatrovance nebyl rozhodnou skutečností pro skutkové zjištění a rozhodnutí ve věci.

Posouzení věci soudem

12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

13. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobkyně dne 21. 12. 2023 zaparkovala své vozidlo tov. zn. Volkswagen Touran na levé straně jednosměrné pozemní komunikace vedoucí z ulice Žitenická k Nemocnici Litoměřice, a to v místě, kde je to svislým dopravním značením zákazu zastavení zakázáno; vpravo v místě, kde žalobkyně zaparkovala, je přímo na pozemní komunikaci žlutě vyznačeno stanoviště autobusu přiléhající k autobusové zastávce. Jedná se o jedinou příjezdovou cestu k nemocnici, po které do areálu přijíždějí také sanitní vozidla převážející pacienty vyžadující lékařskou péči. V 13:02 hodin uvedeného dne Městská policie Litoměřice pořídila fotografickou dokumentaci stojícího vozidla žalobkyně, zákazové značky a výzvy řidiči vozidla k dostavení se na služebnu Městské policie v Litoměřicích, zanechané za stěračem vozidla, a zdokumentovala umístění vozidla na mapě. Dne 12. 1. 2024 Městská policie Litoměřice předala Městskému úřadu oznámení o přestupku žalobkyně, ve kterém uvedla, že žalobkyně nebyla na místě spáchání přestupku zastižena a k výzvě se na služebnu ve čtrnáctidenním termínu nedostavila. Městský úřad dne 23. 1. 2024 vyzval žalobkyni, evidovanou jako provozovatelku vozidla, k úhradě částky 700 Kč do 30 dnů ode dne doručení výzvy a poučil ji o následcích nezaplacení. Výzva byla žalobkyni doručena do vlastních rukou dne 31. 1. 2024. Žalobkyně na výzvu reagovala podáním ze dne 4. 2. 2024, ve kterém uvedla, že její přestupek byl možná neuvážený, protože jí záchranná služba náhle odvezla jejího otce ve velmi vážném stavu a ona sama má psychické problémy a pečuje o opatrovance. Požádala, aby jí byla pokuta prominuta. Uvedla, že reaguje až nyní, protože bere léky, potřebuje fungovat a úmrtí otce a zařizování jeho pohřbu na ní zanechalo velké následky. Dle úředního záznamu ze dne 6. 2. 2024 bylo žalobkyni úřednicí Městského úřadu vysvětleno, že jí přestupek prominout nelze, žalobkyně na to reagovala sdělením, že správní orgány k ní přistupují bezcitně, žalobkyni v nemocnici umíral otec a ona neměla kde jinde zaparkovat a neměla nikoho z rodiny, kdo by ji k nemocnici odvezl a zaparkoval na jiném vhodném místě. Městský úřad přestupek žalobkyně projednal. Žalobkyně do protokolu o ústním jednání dne 17. 4. 2024 uvedla, že na uvedeném místě daný den zaparkovala, protože má v péči opatrovance, který má těžké zdravotní postižení a s nímž v uvedený den jela do nemocnice navštívit svého otce. Protože byla místa pro ZTP obsazena, zaparkovala na nejbližším možném místě ke vchodu do nemocnice, odvedla opatrovance do budovy, usadila jej a dala mu kávu, poté se vrátila do vozidla pro košík a přeparkovala. Ten den přšelo, a ona nechtěla nechat stát opatrovance, který byl v prosinci rovněž hospitalizován, na ulici. Žalobkyně popsala svou tíživou situaci, kdy jí umíral otec, ona denně za ním dojížděla 160 km a k tomu se starala o opatrovance. K samotnému přestupku uvedla, že objela parkoviště a pak zaparkovala na tom místě, odvedla opatrovance a po návratu k vozu zhruba po 10 minutách již měla umístěné sdělení o uložení pokuty. Následně přeparkovala na místo pro ZTP, které je kousek před tím zákazem, a které se mezitím uvolnilo. Opatrovanec trpí dezorientací, nemohl chodit – ušel jen krátké trasy. Žalobkyně uvedla, že opatrovanec byl u ní na chalupě v Opárně po dobu vánočních svátků a nebyl nikdo jiný, kdo by se tam o něho postaral. Ke svým osobním a majetkovým poměrům žalobkyně uvedla, že bydlí v bytě, jehož je výlučnou vlastnící a pobírá starobní důchod, jiný zdroj příjmů nemá. K důkazům

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně předložila listinu o ustanovení opatrovníka, parkovací průkazy oprávněného držitele k parkování ZTP a zdravotní dokumentaci opatrovance.

15. Městský úřad vydal prvostupňové rozhodnutí, jímž uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) z. s. p. a uložil jí správní trest – pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení. Z odůvodnění citovaného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně zrekapituloval, z jakých podkladů pro vydání rozhodnutí vycházel a jaké dokazování v řízení provedl (vyjmenovány jsou i žalobkyní předložené listiny), průběh ústního jednání (výpověď žalobkyně). Správní orgán prvního stupně vyslovil závěr, že ani v případě, že by žalobkyně přepravovala ve vozidle těžce zdravotně postiženého opatrovance, nemohla zastavit a stát svým vozidlem v zákazu zastavení, a to bez ohledu na jakékoli její osobní důvody. Popsal, že dle § 67 odst. 5, odst. 7 z. s. p. vozidla označená parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením v jednotlivých případech, je-li to naléhavě nutné, nemusí po dobu nezbytně nutnou dodržovat zákaz stání vyplývající z dopravní značky, přitom však nesmí být ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Zhodnotil, že prolomení povinnosti dodržet dopravní značení v tomto konkrétním případě není možné aplikovat na projednávané jednání žalobkyně. V důsledku chování žalobkyně totiž došlo ke zúžení průjezdu na místní komunikaci, která je příjezdovou cestou do nemocnice a je na ní umístěna zastávka autobusu. Žalovaná stála naproti vodorovnému značení zastávky autobusu a pokud by v době, kdy vozidlo žalobkyně stálo v místě zákazu zastavení, přijel autobus, tak by ostatní vozidla, včetně sanitních vozů převážejících pacienty, neprojela vůbec, nebo jen s velkými obtížemi, čímž žalobkyně ohrozila plynulost a bezpečnost silničního provozu. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně předestřel možnost žalobkyně parkovat na jiných vyhrazených místech před nemocnicí, nebo na nedalekém parkovišti, případně si zajistit další osobu, která by se o opatrovance postarala, než žalobkyně zaparkuje. Zhodnotil, že žalobkyně naplnila všechny znaky skutkové podstaty přestupku a také, že ve prospěch žalobkyně je třeba posuzovat přestupek podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2023, která je pro ni příznivější. Dále v odůvodnění uvedl, že při ukládání správního trestu přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného přestupku, míře nebezpečnosti popsaného jednání žalobkyně, způsobu a okolnostem spáchání přestupku, k míře zavinění (z nedbalosti), k polehčujícím okolnostem, kterými jsou doznání, nezpůsobení žádné škody, dostavení se k ústnímu jednání a spolupráce se správním orgánem, a k přitěžujícím okolnostem, kterými jsou možné ohrožení ostatních účastníků silničního provozu a skutečnost, že žalobkyně má v evidenci dva záznamy o spáchaných přestupcích (k dalším osmi záznamům v evidenční kartě řidiče staršího data nepřihlížel). Správní trest uložil na samé spodní hranici zákonné sazby.
16. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž argumentovala svou tíživou životní situací v době spáchání přestupku. Poukázala na to, že její otec po Vánocích zemřel a ona dosud tuto skutečnost nevstřebala a není po psychické stránce v pořádku. Má za to, že lze předmětný přestupek vyřešit jistou symbolickou částkou či domluvou, v situaci, kdy se nejedná o opakovaný přestupek. Ke svému emočnímu rozpoložení doplnila, že k přestupku došlo v den střelby na univerzitě v Praze, že byla jen kousek od střelby a měla před sebou cestu do Litoměřic; že nechtěla nechat opatrovance stát v dešti na ulici, když již byla tma a venku lilo, že byla péčí o dvě osoby a dennodenním dojížděním vyčerpaná a nemohla se soustředit na své záležitosti, že odešla do předčasného důchodu, který jí byl vyměřen pouze ve výši 11 600 Kč, a požadovala, aby byl její skutek překvalifikován a řešen s citlivostí a respektem. V doplněném odvolání žalobkyně tvrdila, že potřebovala v krátkosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyřídít neodkladnou záležitost, na uvedeném místě zaparkovala, protože okolní místa vyčleněná pro parkování osob se zdravotním postižením byla obsazená. Nemohla najít jiné vhodné místo, kde by zastavila, protože to bylo neúměrně daleko a „invalidní otec“ by po neúměrně dlouhou dobu zůstal sám ve vozidle. Vzhledem k tomu považuje společenskou škodlivost jejího jednání za zcela nepatrnou. Dále v doplnění odvolání uvedla, že dosud nespáchala žádný jiný přestupek na úseku silničního provozu a že je přesvědčená, že to měl správní orgán zohlednit a k uložení pokuty přistoupit až jako ultima ratio, a že neexistuje důvod, proč správní orgán prvního stupně nemohl nejdříve uložit napomenutí. Navrhla, aby žalovaný rozhodnutí Městského úřadu změnil tak, že jí za přestupek uloží napomenutí. Následně žalobkyně zaslala několik e-mailů správnímu orgánu prvního stupně, ve kterých urgovala rozhodnutí o jejím odvolání, žehrala na litoměřickou nemocnici a město Litoměřice, obvinila úřednici Městského úřadu, která žalobkyni zaslala výzvu k úhradě pokuty, ze zneužití pravomoci úřední osoby, nelidského jednání, bezpáteřnosti a neúcty k rodičům, neboť se domnívala, že právě ona rozhodla o její vině za přestupek. Žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl.

17. Dle výpisu z evidenční karty řidiče žalobkyně disponuje řidičským oprávněním od roku 1981, v období od 12. 3. 2014 do 2. 7. 2015 pozbyla řidičské oprávnění rozhodnutím Krajského soudu v Praze o podmíněném zastavení trestního stíhání pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Dále má 9 záznamů o spáchaných přestupcích v dopravě, opakovaně řešených uložením pokuty. Dva záznamy se týkají přestupků spočívajících v překročení nejvyšší povolené rychlosti dne 21. 4. 2021 a 5. 7. 2021, ostatní záznamy jsou z července 2013 a starší.
18. Soud nejprve zkoumal, zda je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné. S přihlédnutím k odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle názoru soudu zcela zřejmé, že se žalovaný vypořádal řádně se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Přestože žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovaný nepřihlédl k okolnosti vylučující protiprávnost jednání žalobkyně, tj. krajní nouzi, ačkoli to žalobkyně sdělila ve svých vyjádřeních a podložila to důkazy. Soud ale po přezkumu napadeného rozhodnutí a spisového materiálu dospěl k závěru, že žalobkyně v průběhu správního řízení svou vinu nepopírala, naopak se opakovaně doznávala a za své jednání omlouvala ve snaze dosáhnout mírnějšího správního trestu, a námitku, že by její jednání mělo být právně kvalifikováno jako jednání v krajní nouzi, tudíž by za přestupek neměla být právně odpovědná, přednesla až v podané žalobě. Žalovaný tak vzhledem k postoji žalobkyně po celou dobu správního řízení a absenci této námítky neměl možnost se s takovou námitkou seznámit a jakkoli se s ní vypořádat. Je tak zcela správné, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí, shodně jako správní orgán prvního stupně, soustředil pouze na hodnocení, zda jednání žalobkyně naplňuje všechny znaky skutkové podstaty daného přestupku a spokojil se pouze s obecným konstatováním, že žalobkyně jednala z nedbalosti a svého protiprávního jednání se mohla vyvarovat (přičemž nastínil možnosti, že žalobkyně mohla ponechat pana Š. v péči jiné osoby po dobu, než zaparkuje, případně zaparkovat na přilehlém parkovišti a k přepravě pana Š. do areálu nemocnice použít bezplatně zapůjčený invalidní vozík), aniž by žalobkyni poskytl podrobné zdůvodnění, proč dle jeho názoru jednání žalobkyně nenaplňuje zákonné předpoklady krajní nouze. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá a podrobně zdůvodnil, proč nepovažoval právní argumentaci žalobkyně uvedenou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za důvodnou a rozhodnutí Městského úřadu za zákonné a správné. Soud proto napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. Před vypořádáním žalobní námitky, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil, považuje soud za vhodné shrnout předmětnou právní úpravu vztahující se k projednávané věci.
20. Podle § 4 písm. c) z. s. p., ve znění účinném do 31. 12. 2023 a shodně i ve znění účinném od 1. 1. 2024, je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen se řídit světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
21. Podle § 125c odst. 1 písm. k) z. s. p., ve znění účinném do 31. 12. 2023, se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Podle § 125c odst. 5 písm. g) z. s. p., ve znění účinném do 31. 12. 2023, lze za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) z. s. p. uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč.
22. Podle § 125c odst. 1 písm. k) z. s. p., ve znění účinném od 1. 1. 2024, se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Podle § 125c odst. 5 písm. c) z. s. p., ve znění účinném od 1. 1. 2024, lze za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) z. s. p. uložit pokutu od 2 000 Kč do 5 000 Kč.
23. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že porušení povinnosti řídit se dopravní značkou, v tomto případě svíslou značkou B28 (zákaz zastavení), je přestupkem. Žalobkyně se dopustila přestupku dne 21. 12. 2023, proto je třeba posuzovat její jednání podle právní úpravy platné a účinné ke dni spáchání přestupku, tedy podle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31. 12. 2023, ledaže by pro ni byla pozdější právní úprava příznivější. Ze shora uvedené citace § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v obou zněních je zjevné, že zde uvedená skutková podstata daného přestupku zůstala novelou zákona o silničním provozu zcela nedotčena a nejsou tak dány důvody k postupu podle zákona ve znění účinném od 1. 1. 2024 co do posouzení odpovědnosti žalobkyně za přestupek. Co se pak týče zákonné sazby správního trestu – pokuty, který je možné za uvedený přestupek uložit, došlo novelou zákona ke změně zákonné sazby pokuty, která není pro žalobkyni příznivější. Správní orgán prvního stupně a posléze i žalovaný tak postupovali správně, když oba hodnotili právní odpovědnost žalobkyně za přestupek a uložili jí správní trest (pokutu) ve výši v zákonné sazbě (od 1 500 Kč do 2 500 Kč) podle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31. 12. 2023.
24. Žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně právně posoudil jednání žalobkyně jako přestupek, když dle jejího názoru žalobkyně nebyly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku. Soud se s tvrzením žalobkyně neztotožnil, když má za to, že žalovaný postupoval správně, když ve svých úvahách dospěl k závěru, že žalobkyně naplnila všechny znaky skutkové podstaty přestupku.
25. Podle § 5 zákona o přestupcích je přestupkem „společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“ Souhrn jednotlivých zákonných znaků přestupku tvoří skutkovou podstatu přestupku, která je tvořena čtyřmi skupinami znaků: objektem, objektivní stránkou, subjektem a subjektivní stránkou. Jednání žalobkyně je v zákoně jako přestupek výslovně označen, zároveň jednání žalobkyně nelze posoudit jako trestný čin. Objektem přestupku je zákonem chráněný zájem společnosti, proti kterému protiprávní jednání směřuje, tj. zájem společnosti na bezpečném a plynulém provozu na pozemních komunikacích. V tomto konkrétním případě je pak chráněným zájmem bezpečnost

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a plynulost provozu na ze své podstaty velmi vytížené a strategicky důležité příjezdové cestě do areálu nemocnice. Důležitost tohoto zákonem chráněného zájmu je zvyšována tím, že se jedná o jedinou veřejně přístupnou příjezdovou cestu k nemocnici, jednosměrně vedoucí k hlavnímu vchodu do nemocnice a k (jedinému) parkovišti pro pacienty přiléhajícímu k areálu nemocnice; na této příjezdové cestě je umístěna autobusová zastávka s velmi frekventovaným provozem a cestu využívají pacienti, zaměstnanci nemocnice, návštěvy i sanitní vozy převážející pacienty k lékařům. Objektivní stránkou přestupku je jak protiprávní jednání, tak i opomenutí a škodlivý následek tohoto protiprávního jednání (tj. porušení nebo ohrožení zákonem chráněných zájmů) a příčinná souvislost (kauzální nexus) mezi takovým jednáním a následkem. Následek je přitom vyjádřen již samotným faktem porušení právní povinnosti. Subjektem přestupku je fyzická osoba, která ho spáchá, která je v době činu příčetná a která dovršila patnáctý rok věku (viz § 13, 18 a 19 zákona o přestupcích), výjimky stanoví zákon. Subjektivní stránku přestupku představuje zavinění odrážející vnitřní psychický vztah subjektu přestupku k protiprávnímu jednání a jeho škodlivému následku. Podle § 15 odst. 1 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Skutková podstata projednávaného přestupku je založena na nedbalostním zavinění, je tomu tak i v případě jednání žalobkyně.

26. Žalobkyně porušila zákonem chráněný zájem svým jednáním, v příčinné souvislosti s tím nastal uvedený následek. Žalobkyně je zletilá a plně svéprávná fyzická osoba o jejíž příčetnosti dosud nevyvstaly žádné pochybnosti. Žalobkyně sice tvrdí, že není psychicky zcela v pořádku, soud má za to, že žalobkyně těžce nese ztrátu osoby blízké, avšak neshledal nic, co by nasvědčovalo tomu, že by žalobkyně neměla mít zachovalé rozpoznávací a ovládací schopnosti v důsledku duševní choroby, tedy, že by nebyla schopna rozpoznat protiprávnost svého jednání, ovládnout se, nést za své jednání právní odpovědnost, účastnit se správního řízení a pochopit význam a důsledky správního rozhodnutí, potažmo rozhodnutí soudu. Zavinění žalobkyně pak jak Městský úřad, tak i žalovaný zcela správně vyhodnotili jako nedbalosti vědomou, když žalobkyně věděla, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Jak žalobkyně sama uváděla, spoléhala na to, že je příjezdová komunikace natolik široká, že kolem jejího zaparkovaného vozidla jiné vozidlo bez obtíží projede. Žalobkyně tak všechny znaky přestupku naplnila.
27. Žalobkyně od počátku správního řízení bagatelizovala význam zákonem chráněného zájmu ve snaze dosáhnout řešení přestupku uložením pokuty pod zákonnou sazbou, napomenutím, či jiným alternativním způsobem, a to s odůvodněním, že v místě zákazu zastavení stála pouze přibližně 10 minut a fakticky její vozidlo nikoho neohrozilo. V tomto ohledu se soud zcela ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, které dospěly k závěru, že společenská škodlivost protiprávního jednání žalobkyně je naopak vysoká a že si žalobkyně počínala velmi bezohledným způsobem. Správní orgán prvního stupně, potažmo i žalovaný, ve svých rozhodnutích velmi podrobně popsali, že přímo v úseku, kde na levé straně žalobkyně zaparkovala své vozidlo, se na protější pravé straně příjezdové cesty nachází autobusová zastávka, která je značena žlutým vodorovným značením na vozovce (autobus zastavuje ve značeném prostoru v daném jízdním pruhu). Rozšíření jízdního pruhu této jednosměrné pozemní komunikace v její levé části pak slouží k tomu, aby vozidla přijíždějící k nemocnici mohla plynule objet autobus stojící na zastávce. V úseku, ve kterém se zastávka nachází, a k ní bezprostředně přiléhajícím vymezeném úseku pozemní komunikace je právě z tohoto důvodu umístěno dopravní značení zakazující zastavení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vozidel. Žalobkyně zaparkovala v levé části vozovky přímo naproti zastávce, čímž zablokovala prostor mezi levou krajnicí vozovky a samotnou zastávkou. Pokud by v daný moment přijel autobus, prostor mezi jejím vozidlem a autobusem by byl natolik úzký, že další příjezdějící vozidla by mezi nimi neprojela vůbec, nebo jen s velkými obtížemi. K tomu soud dodává, že zastávka „Litoměřice, nem.hl.vstup“ je velmi vytížená, staví na ní několik linek autobusů, každá několikrát do hodiny. První hodina po poledni přitom spadá do období, kdy autobusové spoje jsou častější a vytíženější, a kdy i k nemocnici přijíždí více jiných vozidel, neboť spadá do běžné návštěvní doby hospitalizovaných a stále ještě i do ordinací doby většiny lékařů. Je tak velmi vysoká pravděpodobnost, že nastíněná situace i během žalobkyní tvrzených 10 minut minimálně jednou skutečně nastala. Do areálu nemocnice přitom nejen zmiňovanými autobusy, ale i osobními automobily přijíždějí lidé do nemocnice, mnozí z nich pak vyžadují akutní péči. Příjezdovou cestu pak využívají i sanitní vozidla převážející pacienty k vyšetřením či ošetřením, tato jsou širší než běžný menší automobil, a právě taková vozidla by měla ve zúženém prostoru znemožněn průjezd. Společenská škodlivost popsaného jednání je pak velmi významná právě z toho důvodu, že následky jednání žalobkyně v podobě narušení plynulosti a bezpečnosti provozu na jediné příjezdové cestě k nemocnici dopadají na osoby vyžadující lékařskou péči, tím spíše, je-li jejich potřeba akutní. Je tak zcela správné, že jednání žalobkyně bylo správním orgánem prvního stupně hodnoceno jako závažné porušení povinnosti a že se žalovaný s tímto závěrem ztotožnil. Subjektivní pocity žalobkyně, že je časově vytížená a psychicky vyřízená z péče o otce a opatrovance, nemohou mít žádný vliv na míru škodlivosti a závažnosti jejího jednání, lze je však hodnotit jako polehčující okolnost, což ale správní orgány učinily. Vzhledem k okolnostem případu je pak nepodstatné, jestli žalobkyně stála v uvedeném prostoru jen 10 minut, protože zákonem chráněný zájem byl ohrožen již jen tím, že žalobkyně na uvedeném místě zaparkovala. Kromě toho tuto dobu nelze považovat za dobu nezbytně nutnou, když žalobkyně, jak uvedla, usadila opatrovance v prostoru nemocnice a obstarala mu kávu, neboť koupě či příprava kávy rozhodně nejsou neodkladnými úkony nezbytnými k ochraně života a zdraví. Soud tak shledal námitku žalobkyně, že její jednání nedosahuje míry škodlivosti potřebné k právní odpovědnosti za přestupek, nedůvodnou.

28. Zásadní námitkou žalobkyně bylo, že její jednání mělo být správními orgány posouzeno jako jednání v krajní nouzi, neboť je přesvědčena, že z předložených lékařských zpráv jejího otce a opatrovance a jejich tvrzení tato skutečnost vyplývá. Ačkoli žalobkyně v průběhu řízení svá tvrzení opakovaně měnila (její první vyjádření k věci vyznívá spíše tak, že jela na návštěvu otce sama, stejně tak jako obsah jejího telefonického rozhovoru s úřednicí Městského úřadu zachycený na úředním záznamu; následně při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně a shodně v podaném odvolání a následujících e-mailových zprávách sdělila verzi, dle které jela na návštěvu do nemocnice společně s těžce zdravotně postiženým opatrovancem; v doplnění odvolání naopak uvedla, že si šla vyřizovat své vlastní záležitosti a ve vozidle převážela svého otce, kterého nemohla nechat o samotě v autě; v podané žalobě se opět vrátila k verzi, ve které jela na návštěvu svého otce společně s opatrovancem), soud posuzoval, zda žalobkyně jednala v krajní nouzi, vezla-li skutečně s sebou na návštěvu otce opatrovance. V této verzi žalobkyně uváděla, že na návštěvu otce v nemocnici musela vzít těžce zdravotně postiženého opatrovance s sebou, nemohla jej ponechat bez dozoru, ten den už byla tma a opravdu lilo a opatrovanec nebyl schopen ujít delší vzdálenost. Protože nebylo kde zaparkovat, zastavila naproti zastávce, odvedla opatrovance do nemocnice, koupila mu kávu a pak se vrátila přeparkovat. Bála se, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

opatrovanec mohl v prudkém dešti upadnout, či by mu mohla osamocenímu na chodníku hrozit jiná újma, navíc ona sama byla v časové tísní, psychicky i fyzicky vyčerpaná z péče o otce a opatrovance a neustálého dojíždění, a byla otřesená ze střelby na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a z vědomí, že bydlela v blízkosti střelce, tak se ani nesoustředila na jiné varianty a jednala tak, jak jednala.

29. Podle § 24 odst. 1, odst. 2 zákona o přestupcích čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Nejde o krajní nouzi, jestliže toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvracením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet.
30. Pro vznik krajní nouze proto musí vždy existovat nějaká konkrétní skutečnost vyvolávající přímo a bezprostředně hrozící nebezpečí, které však nelze chápat ve smyslu jakékoli hypotetické hrozby, která sice může, ale také nemusí nastat. Pro vznik stavu krajní nouze je třeba skutečné, reálné nebezpečí, které přímo hrozí nebo trvá v čase i prostoru, nikoliv jen v představě osoby, která jej odvrací. Pokud nebezpečí není reálné, neexistuje ani ohrožení zákonem chráněných zájmů, nejde o čin spáchaný při odvracení nebezpečí a nevzniká právo jednat v krajní nouzi. Odstraňování domnělého nebezpečí, při němž dochází k porušování zájmů jiných osob, je společensky nebezpečné a nežádoucí. Je-li pak odvracováno nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, nejde o jednání v krajní nouzi, pokud toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvracením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet. Spáchal-li pachatel přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost, nejedná se o krajní nouzi ale o polehčující okolnost ve smyslu § 39 písm. b) zákona o přestupcích. Exces z mezí krajní nouze tedy v zásadě již nemá dopad na základy odpovědnosti za přestupky (s výjimkou míry zavinění), ale projeví se v následcích odpovědnosti za přestupky.
31. V projednávané věci jednoznačně nebyly naplněny podmínky jednání v krajní nouzi. Předně nebyla splněna hned první podmínka, totiž že jednání žalobkyně mělo odvrátit nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem (v tomto případě je oním chráněným zájmem život a zdraví opatrovance žalobkyně). Nebezpečí musí přímo hrozit – musí být zjevné, že v opačném případě škodlivý následek s vysokou mírou pravděpodobnosti nastane, nepostačuje, že se jedná pouze o hypotetickou možnost. Žalobkyně byla (a stále je) přesvědčena, že by opatrovanec utrpěl újmu na zdraví, pokud by nezaparkovala v místě zákazu zastavení, neboť parkovací místa vyčleněná pro osoby se zdravotním postižením byla v době příjezdu obsazena; pokud by jej vysadila před vchodem do nemocnice a nechala jej zde čekat, než odjede zaparkovat vozidlo na běžné parkovací místo na přilehlém parkovišti; nebo pokud by zaparkovala na běžném parkovacím místě v okolí nemocnice (nejvzdálenější parkovací místo je od vchodu vzdáleno cca 120 m) a pak doprovodila opatrovance do areálu nemocnice z tohoto místa, protože v době spáchání přestupku byl dezorientovaný po nedávné hospitalizaci, má těžké poškození mozku a neujde delší vzdálenosti. Byla tma, vydatně pršelo a žalobkyně se obávala, že by její opatrovanec mohl upadnout, zkolabovat, nebo se někde ztratit, a také a nechtěla, aby zmohl.
32. Přestože v daném případě existují zcela důvodné pochybnosti o tom, že v uvedený den cestoval opatrovanec s žalobkyní do nemocnice za jejím otcem (žalobkyně na počátku řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tuto skutečnost vůbec netvrdila, a to přesto, že nyní jí argumentuje pro odůvodnění krajní nouze), má soud za to, že pokud by tomu tak skutečně bylo, pak ve správním řízení nebylo prokázáno, že by opatrovanci s jistotou vznikla újma na zdraví, jestliže by žalobkyně neporušila zákaz stání a zaparkovala jinde. Současně nebyla prokázána příčinná souvislost mezi dodržením dopravních předpisů žalobkyní. a škodlivým následkem – vznikem újmy na zdraví opatrovanci. K tomu soud pokládá za nutné zdůraznit, že jiná situace by byla, kdyby žalobkyně zastavila v daném místě zákazu zastavení na dobu nezbytně nutnou, právě proto, že by sám opatrovanec vyžadoval urgentní lékařskou péči, aby se v zájmu záchrany života či zdraví co nejrychleji dostal do rukou lékařů. Opatrovanec však byl i přes svůj prokazatelně nepříznivý zdravotní stav pouhou návštěvou jiného hospitalizovaného pacienta. Sama žalobkyně v podané žalobě uvedla, že příčinou toho, proč zastavila na daném místě, nebyl zdravotní stav opatrovance (ve smyslu, že by on sám vyžadoval neodkladnou lékařskou péči). Dále soud dospěl k závěru, že žalobkyní uváděné informace o nepřízni počasí, v důsledku které měla opatrovanci dle názoru žalobkyně hrozit újma, jsou nepravdivé. Žalobkyně tvrdila, že v době, kdy zaparkovala před nemocnicí již byla tma a opravdu lilo, zároveň tvrdila, že na uvedeném místě stála maximálně 10 minut a když se vrátila, na autě již byl umístěn bloček od policie. Městská policie však zdokumentovala v zákazu zastavení odstavené vozidlo provozované žalobkyní dne 21. 12. 2023 ve 13:02 hodin a umístění pokutového bloku na vozidlo též den v čase 13:06 hodin, v té době bylo dle fotodokumentace založené ve spise světlo a počasí nebylo až tak dramatické, jak jej žalobkyně popsala. Bylo zataženo, nikoli však šero či dokonce tma, pokapávalo a země byla mokrá. Nadto je nutné zdůraznit, že povrch v prostoru parkoviště, přístupové cesty a prostoru před vchodem do nemocnice je rovný, pevný a kompaktní. Strach žalobkyně o zdraví opatrovance, o němž hovoří jako o dědovi, byť je o pouhé 4 roky starší než ona, a starost o jeho komfort při přepravě je z lidského hlediska pochopitelný a předvídatelný, nicméně pouze hypotetickou možností, že opatrovanec nezvládne posečkat u vchodu do nemocnice, ujít cca 80 až 120 m za užití kompenzační pomůcky a doprovodu, nebo posečkat s žalobkyní v autě, než se uvolní bližší parkovací místo apod., a tzv. „něco se mu stane“, nelze považovat za bezprostředně hrozící nebezpečí. Taková situace sice nastat může, ale také nemusí. Nebyly tedy naplněny předpoklady, že žalobkyně svým protiprávním jednáním odvracela přímo hrozící nebezpečí vzniku újmy na zdraví opatrovance.

33. Nebyla naplněna ani druhá podmínka, tedy že nebezpečí nebylo možno za daných okolností odvrátit jinak. Správní orgán prvního stupně i žalovaný podrobně popsali, že žalobkyně měla možnost se spáchání přestupku vyvarovat, a přednesli různé alternativy, všechny běžně užívané a obvykle akceptovatelné – žalobkyně mohla ponechat opatrovance v péči jiné osoby na nezbytně nutnou dobu, vysadit jej poblíž vstupu do nemocnice a ponechat jej zde, dokud ona nezaparkuje, nebo zaparkovat na parkovišti, zapůjčit si v areálu invalidní vozík a dopravit opatrovance do nemocnice na něm. Žalobkyně všechny předestřené varianty vyloučila jako příliš náročné a neefektivní a označila je za nelidské a necitlivé. Její argumentace, že nemohla ponechat opatrovance na chodníku na dešti bez dozoru, případně v přítomnosti úplně cizího člověka, nemůže obstát, neboť jednak nepřízeň počasí v danou dobu nebyla až tak kritická, jak ji žalobkyně popisovala, a jednak, má-li být její tvrzení pravdivé, ve skutečnosti jej bez dozoru ponechala bez jakýchkoli negativních následků pro něj, když jej posadila ke kávovaru a vzdálila se přeparkovat. Nemůže obstát ani varianta, že si žalobkyně nemohla v nemocnici zapůjčit vozík a odvézt opatrovance o něco málo delší vzdálenost na něm, protože nemá tolik síly jej tlačit na vozíku. V nemocnici jsou k dispozici invalidní vozíky ke snadnému přesunu imobilních pacientů, které zvládne obsluhovat téměř

každý, kdo netrpí těžkým funkčním postižením některé z horních nebo dolních končetin či páteře, nebo těžkou duševní poruchou provázenou omezením kognitivních funkcí, manipulace s invalidním vozíkem na rovném povrchu není nijak složitá. Dle průkazové fotografie opatrovance a předložené lékařské zprávy opatrovanec zcela evidentně netrpí morbidní obezitou, významnou svalovou ztuhlostí, nebo naopak atrofií, nekontrolovanými prudkými pohyby atd., v důsledku čehož by nemohl zaujmout správnou pozici v invalidním vozíku a nechat se plynule vézt, nebo čím by žalobkyni jakkoli znesnadňoval manipulaci s vozíkem. Pakliže by žalobkyně nezvládla ani tak základní obsluhu invalidního vozíku, mohla požádat o jeho obsluhu jinou osobu. Žalobkyně tedy mohla odvrátit domnělou hypotetickou hrozbu újmy na zdraví opatrovance jinými způsoby tak, jak je představily správní orgány. Soud je však názoru, že žalobkyně měla možnost předejít situaci, které se tak obávala, mnohem jednodušším způsobem – zastavit na vhodném místě (ať už na běžném parkovacím místě nebo na nezbytně nutnou dobu na jiném vhodném místě, kde bude mít zachovalý přehled o aktuální dopravní situaci) a posečkat, dokud se neuvolní parkovací místo vyhrazené pro osoby se zdravotním postižením a pak na něm zaparkovat. Žalobkyně tak prokazatelně mohla odvrátit domnělé nebezpečí jinak než parkováním v místě, kde je to zakázáno, a její námitka, že je u ní dána okolnost vylučující protiprávnost v podobě krajní nouze, je nedůvodná.

34. Co se pak týče dalších pohnutek žalobkyně ke spáchání přestupku, kromě výše zmíněného nepříznivého zdravotního stavu opatrovance a časové tísně, žalobkyně uváděla, že byla fyzicky i psychicky vyčerpaná z péče o dvě starší osoby, a v průběhu správního řízení též uváděla, že byla šokovaná ze situace kolem střelby na filozofické fakultě těsně před samotnou cestou do litoměřické nemocnice, proto myslela jen na „dědu“, spoléhala, že její vozidlo nikoho neohrožuje a v tu chvíli jí ani nenapadlo, že by mohla situaci vyřešit jinak. K motivaci žalobkyně a její nelehké životní situaci (zejm. k její péči o zdravotně postiženého opatrovance v souvislosti se spáchaným přestupkem) bylo správními orgány přihlédnuto ve prospěch žalobkyně jako k polehčující okolnosti, což soud shledal správným. Nepříznivé psychické rozpoložení a vyčerpanost žalobkyně, které nemají podstatný vliv na její rozpoznávací a ovládací schopnosti právní odpovědnost žalobkyně nevylučují.
35. Žalobkyně v průběhu správního řízení, a i v tomto řízení soudním, opakovaně argumentuje svou tíživou životní situací v době spáchání přestupku, spojenou především s vážným zdravotním stavem svého otce a potřebou zajistit pohodlný doprovod pro sebe (aby nemusela zajišťovat doprovod opatrovance jiným způsobem, např. využitím zapůjčení invalidního vozíku) a opatrovance do nemocnice. Zcela jí ovšem uniká smysl umístění zákazové značky, jejímž účelem je mj. právě zajištění okamžité zdravotní pomoci pro právě přivážené pacienty. Dle názoru soudu nelze tolerovat, aby v důsledku protiprávního jednání jedné osoby, byť za účelem poskytnutí komfortu zdravotně postiženému, bylo ohroženo zdraví a život ostatních občanů. Nadto, aniž by měl soud v úmyslu jakkoli zlehčovat emoční zátěž žalobkyně v rozhodné době, je nepochybné, že i další návštěvníci nemocnice (buď pacienti či návštěvy hospitalizovaných) prožívali obdobné pocity jako žalobkyně. Bezpochyby tedy i jim vznikla potřeba zaparkovat své vozidlo před vstupem do budovy nemocnice, a přesto svou situaci na rozdíl od žalobkyně neřešili protiprávním jednáním – zaparkováním vozidla na místě, kde dopravní značka zakazuje již jen pouhé zastavení. Soud proto přisvědčuje správním orgánům, pokud shledaly její jednání nejen protiprávním, ale současně bezohledným.

36. Namítala-li pak žalobkyně, že správní orgány nepřihlížely ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, pak tato námitka není důvodná, neboť dle odůvodnění jak prvostupňového rozhodnutí, tak i žalobou napadeného rozhodnutí, se naopak velmi podrobně zabývaly tvrzeními žalobkyně. Žalobkyně předložila na podporu svých tvrzení řadu listin, které správní orgán prvního stupně vzal v potaz. Není vadou správního rozhodnutí prvního stupně, že v něm nejsou předložené listiny podrobně popsány, když pro rozhodnutí ve věci bylo podstatné, že žalobkyně spáchala přestupek a za jakých okolností, nikoli prokazování zdravotního stavu otce a opatrovance žalobkyně, zvláště pak když o jejich zdravotním stavu a dispozici průkazů ZTP nebylo pochyb. Není ani vadou rozhodnutí žalovaného, že se omezil pouze na výčet toho, co žalobkyně předložila v prvostupňovém řízení, a zhodnotil správnost a zákonnost prvostupňového rozhodnutí, namísto nadbytečného a nepodstatného hodnocení zdravotní dokumentace, průkazů osob ZTP a úmrtního listu otce žalobkyně. Co se pak týče žalobkyní tvrzeného šoku z událostí na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy, toto tvrzení zcela zjevně není pravdivé, vzhledem k časovému sledu událostí (střelba na filosofické fakultě se stala až poté, co byl zdokumentován přestupek žalobkyně a žalobkyně tak nemohla být přítomna této tragické události chvíli před cestou do Litoměřic na návštěvu otce v nemocnici), není tak chybou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto tvrzenou skutečnost nikterak nezohlednil. Porušení zásady oficiality a zásady *in dubio pro reo* tak soud neshledal.
37. Žalobkyně dále namítala, že uložený správní trest je nepřiměřeně přísný a že celá věc mohla být vyřešena symbolickou částkou, domluvou, napomenutím, či jiným způsobem. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí co do uloženého správního trestu a jeho výše a nepřiměřeným jej neshledal. Žalobkyni byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonné sazby přestupku (od 1 500 Kč do 2 500 Kč). Zohledněny přitom byly jednak významnější konkrétní společenská škodlivost popsaného jednání žalobkyně a jednak přitěžující skutečnost, že žalobkyně se přestupku v dopravě dopustila opakovaně. Naopak motivace žalobkyně spočívající v tom, že chtěla usnadnit opatrovanci přístup do budovy nemocnice a předejít možnosti jeho úrazu či jiné újmy (tedy skutečnost, že vybočila z mezí jednání v krajní nouzi, byť to takto není v napadeném rozhodnutí výslovně pojmenováno), doznání, spolupráce při objasňování spáchaného přestupku a její tíživá životní a sociální situace v době spáchání přestupku byly shledány okolnostmi významně polehčujícími. Správní orgány pečlivě zdůvodnily, proč se přiklonily právě ke spodní hranici zákonné sazby. Výše uložené pokuty byla zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě výše 1 500 Kč odpovídá konkrétním okolnostem případu žalobkyně. Namítá-li pak žalobkyně, že jí měl být uložen jiný druh správního trestu než pokuta, pak v taxativním výčtu správních trestů v § 35 zákona o přestupcích je i napomenutí, uložení určitého druhu správního trestu je však podmíněno tím, že zvláštní zákon uložení takového trestu výslovně připouští. Zákon o silničním provozu stanoví, že za přestupky podle tohoto zákona lze uložit toliko pokutu, nebo v taxativně vymezených případech zákaz činnosti (druhá možnost nedopadá na případ žalobkyně). Žalobkyni, která byla za tento přestupek uznána vinnou, pak ve správním řízení nebylo možné uložit jiný druh trestu, než je pokuta. K tomu považuje soud za nutné zdůraznit, že žalobkyně má v evidenční kartě řidiče celkem 10 záznamů o protiprávním jednání na úseku dopravy (9 záznamů o spáchaných přestupcích a jeden záznam o podmíněném zastavení trestního stíhání pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky), z těchto záznamů jsou dva záznamy o přestupcích (překročení nejvyšší povolené rychlosti) z roku 2021 a zbývající záznamy jsou z roku 2013 a starší. Není tedy pravdivé tvrzení žalobkyně, že se nikdy nedopustila žádného

protiprávního jednání v dopravě, když má v evidenční kartě řidiče celkem 10 záznamů, z toho jeden záznam se týká přestupku totožně právně kvalifikovaného jako v nyní projednávané věci (rovněž stála svým vozidlem v místě zákazu zastavení). Na méně závažné přestupky v minulosti (z roku 2013 a starší) mohla žalobkyně jednoduše zapomenout a neuvědomit si, že jsou v evidenční kartě řidiče zaznamenány navždy, nicméně dvou přestupků z roku 2021, za které jí byla uložena citelná pokuta, si však být vědoma mohla a měla. Rovněž je nepravděpodobné, že by si žalobkyně nebyla vědoma svého jednání právně kvalifikovaného jako trestný čin, když z podstaty věci byla seznámena s výsledky jeho vyšetřování a rozhodnutí o něm v trestním řízení, zejména, když musela dostat podmínkám podmíněného zastavení trestního stíhání, aby v něm nebylo orgány činnými v trestním řízení pokračováno. Žalovaný zcela správně, shodně jako správní orgán prvního stupně, vyhodnotil, že tvrzení žalobkyně o její dosavadní bezúhonnosti je nepravdivé a že se žalobkyně dopustila přestupku opakovaně. Je také správně, že k záznamům o přestupcích (a trestném činu) z roku 2013 a starším nebylo přihlédnuto vůbec. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného jsou tak co do druhu uloženého správního trestu, a jak je uvedeno výše i do jeho výměry, zákonné a přiměřené.

38. Žalobkyně měla možnost se vyhnout projednání přestupku ve správním řízení a podstatně tak zmírnit negativní následky své právní odpovědnosti za přestupek, zejména co do finančního dopadu. V den spáchání přestupku jí byla Městskou policií na vozidle zanechána výzva, aby se dostavila na služebnu Městské policie a podala vysvětlení, k tomu jí byla stanovena lhůta 14 dní. Žalobkyně se však bez omluvy v uvedené lhůtě nedostavila. Pokud by se dostavila a vysvětlila své jednání a pohnutky k němu, mohla být věc vyřešena na místě domluvou, jak to umožňuje § 91 zákona o přestupcích, a to v případě, že by policie shledala, že míra společenské škodlivosti daného jednání je natolik nízká, že uložení pokuty by bylo s ohledem na závažnost přestupku a osobu žalobkyně nepřiměřené a pro její nápravu postačuje vyřízení přestupku na místě. Žalobkyně však vlastním zaviněním tuto příležitost promarnila a neučinila žádný krok k tomu, aby věc mohla být vyřešena domluvou na místě na služebně Městské policie, mohla například požádat o náhradní termín. Reagovala až na výzvu k úhradě částky 700 Kč do 30 dnů ode dne doručení výzvy. Výzva jí byla doručena dne 31. 1. 2024 a žalobkyně žádala o prominutí dne 4. 2. 2024. Žalobkyně byla ve výzvě poučena o tom, že pokud uvedenou částku zaplatí, bude její přestupek odložen, v opačném případě bude věc projednána ve správním řízení. Pokud tedy žalobkyně uznávala svou vinu a chtěla, aby její věc byla vyřešena „nějakou symbolickou“ částkou, mohla zaplatit částku 700 Kč, tedy částku o více než polovinu nižší, než jaká jí byla uložena prvostupňovým rozhodnutím. Žalobkyně však sama trvala na projednání přestupku ve správním řízení, jak plyne jednak z faktického nevyhovění výzvě k zaplacení, jednak z úředního záznamu ze dne 6. 4. 2024, dle kterého uvedla, ať jde věc do správního řízení, a že se dostaví k jednání. Lze tedy uzavřít, že přestupek žalobkyně nebyl vyřešen alternativně mimo správní řízení ze svobodné vůle samotné žalobkyně, resp. jejím zaviněním. Žalobkyně se tak nyní nemůže dovolávat, aby byl přestupek vyřešen domluvou mimo správní řízení, když tuto příležitost vlastní vinou promarnila.
39. Soud tedy uzavírá, že o vině žalobkyně z uvedeného přestupku není pochyb, neboť tento závěr odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Skutečnost, že byl přestupek spáchán právě žalovanou jednoznačně vyplývá ze spisového materiálu, zejména z dokumentace přestupku Městskou policií, a ze samotné výpovědi žalobkyně a dalších jejích vyjádření. Soud má za to, že správní orgány zcela správně posoudily naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku a své závěry podrobně, srozumitelně a přesvědčivě zdůvodnily. Soud tak nemá

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pochyb o tom, že žalobkyně nejednala v krajní nouzi, je za své jednání plně právně odpovědná a její námitky v tomto směru nejsou důvodné. Nedůvodné pak soud shledal i námitky stran uloženého správního trestu, když dospěl k závěru, že uložená pokuta ve výši 1 500 Kč je přiměřená a zákonná, když zákon výslovně umožňuje uložení tohoto druhu trestu za uvedený přestupek, výše pokuty byla uložena ve výši odpovídající zákonné sazbě při zohlednění všech okolností tohoto konkrétního případu a je tak bezpochyby přiměřená. Zároveň soud neshledal podmínky pro moderaci výše uložené pokuty. Soud neshledal, že by správní řízení a rozhodnutí žalovaného bylo zatíženo vadami, které by měly za následek, nicotnost, nepřezkoumatelnost, nezákonnost nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí.

40. Soud tedy ze všech výše uvedených důvodů vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a protože neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval. Proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. července 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.